

PESMI

Branko Žužek

KRESNA NOČ

Noč,
bogata jasnine in kresnic,
je posrebrila
tudi najini telesi.
Pijan od strasti njenega smeha
in drhtavice dojk
bi bil skoraj utonil
v njenih očeh brez dna.

Nekdo me je klical iz dalje.

Gledal sem jo,
čarobni dar noči:
od gležnjev,
ki so ležali v cvetočem mahu,
do las,
ki so imele barvo moje zemlje.
Pokleknil sem in hropel
ob vonju njene kože.

Tedaj je ugasnil nasmeh
in razširila je zenice.
Vzdrhtela je,
se zagnala na stran
in v loku njenega vratu
je bil pošasten strah!

Nekdo me je klical iz dalje.

Ona? — Ne.
Zaprla je oči,
pod glavo sklenila roke
in tišina je objemala
mir njenega telesa,
ko sem jaz
izgubljeno sopel nad njo.

Ni se več bala
in ni me gledala.
Težka od spoznanja je čakala,
da jo pokrije
moja koprneča senca...

Nisem je mogel vzeti.
Svetla noč je bila,
okovana z mesecem,
ko sem se dvignil pod veje
in na kolenih odnesel
odtise rosnih trav.

Nekdo me je klical iz dalje.

SPOZNANJE

In vendar me je klicalo
njeno telo.

Bila je moj cvet:
lokvanja prsi
sta se odprla v mesečini
in sončnica vdanosti
se je nagnila k meni.
In moral sem,
moral sem položiti prste
na njene drhteče liste.

Zjutraj sem rekel mesecu:
molči.
In travam sem rekel:
bodite tiho.
Z rožnato vezenino sem otrl
sledove potu
in prosil tudi njo,
naj molči.

Toda cvetje
ne more mirovati!

Ne moreta mirovati njena
blesteča lokvanja
in ne sončnica.
In vem
in v zvezdah je zapisano:
Prišlo bo še veliko noči,
polnih otroške zaupljivosti,
polnih
ognjene vihravosti...

ODPOVED

Daješ se mi v trdnem,
daljnem snu
kot angel
v presbiteriju tišine.
Ne morem tožiti nad tvojo
nezavedno odsotnostjo,
ne nad svojo nemočjo,
ki še bolj kriči
po ljubezni.

Zato se delim in razdajam vsem,
ki nosijo zastrto luč,
preganjanim na robu obupa
in tistim,
ki sanjajo o lepoti.
Zato se to uro delim in razdajam
komurkoli...

Ne joči!
Kar si dala, je bilo vse!
Raztapljam se v gluho razsežnost
brez tebe.
Mnogo je tega,
kar ne moreš sprejeti.
Potapljam se v mirijado zvezd
in že sem last drugih.
Vzemi iz mene zadnjo skrb:
Da bi te to ne bolelo!

VEČNA BOJAZEN

Trombe odrešenja
v blišču raztrganih oblakov,
utišanje hotenj
in trepet neslutenega...

Ne prihajaj v ognju!
Zvoki orgelskih piščali
umirajo
v krču utrujenih prstov.
Veliko je majhno
in bedno in ničvredno.
Sodba ni dobra.
Kdo bo sodil o zlatem prahu
hotenja,
neizpolnjenja,
o slepih željah
in razlitih strasteh?

Sodba ni dobra.
Nihče ne more soditi
čudežnega greha ljubezni,
ljubezni
v popju zaupanja.
Kamen na dnu reke
pozna več globine!

Sodba ni dobra!
Sodba ni nikoli dobra.
Naj sodijo tebi,
ki nisi hotel videti
drhtenja očnic?
Tebi, ker je šel neopazno mimo
večer
s srebrnim srpom meseca?
Kako naj bo sodba pravična?
Pomilovanje zaslužiš.

Obmolknite,
trombe zadnjega dne!
Jutri bo še dan,

ker mora biti:
za naše dobre želje
in za pomilovanje,
za sonce,
ki mora še dolgo drseti
čez (vitka) slemena streh,
za naju, ki še nisva
do kraja razodela
svojega malega bistva
metuljem in kresnicam...

Ne prihajaj v ognju.
Daj nam danes izpolnitev
naše velike ljubezni!
Amen.

PREDANOST

Vsa spoznanja in želje
bom pritisnil na prsi
in odšel v globino
tvoje zavesti.

To bo hoja po mahu,
žgolenje nevidnih ptic,
blesk pajčevine
v rosi novega jutra.

Spoznala me boš po glasu,
ki ne bo zvenel ubito.
Po korakih,
ki zapuščajo vročo sled.

Saj vznemirjenje zmeraj prihaja
z vetrom v muževnih vejah,
z dihom v cvetnih listih.
Vso minulo trpkost
bova zagnala v tolmun,
med gibke sence rib in mulja.

In bova.
Tako lepo je, biti!